SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 21. decembra 2011*

V zadevi C-507/10,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložil preiskovalni sodnik pri Tribunale di Firenze (Italija) z odločbo z dne 8. oktobra 2010, ki je prispela na Sodišče 25. oktobra 2010, v kazenskem postopku zoper

X

ob udeležbi

Y,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi J. N. Cunha Rodrigues (poročevalec), predsednik senata, U. Lõhmus, A. Rosas, A. Ó Caoimh in A. Arabadžiev, sodniki,

* Jezik postopka: italijanščina.

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,
sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za X F. Bagattini, odvetnik,

– za Y G. Vitiello in G. Paloscia, odvetnika,

– za italijansko vlado G. Palmieri, zastopnica, skupaj s F. Areno, avvocato dello Stato,

– za nemško vlado T. Henze, zastopnik,

– za Irsko D. O'Hagan, zastopnik,

– za nizozemsko vlado C. Wissels in M. de Ree, zastopnici,

– za Evropsko komisijo D. Recchia in R. Troosters, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 20. oktobra 2011

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 2, 3 in 8 Okvirnega sklepa Sveta z dne 15. marca 2001 o položaju žrtev v kazenskem postopku (2001/220/PNZ) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 72, v nadaljevanju: Okvirni sklep).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka zoper X, ki je osumljen, da je spolno zlorabljal svojo mladoletno hčer Y.

Pravni okvir

Okvirni sklep

3 V skladu s členom 1(a) Okvirnega sklepa za potrebe tega sklepa „žrtev“ pomeni „fizično osebo, ki je utrpela škodo, vključno s telesno ali duševno poškodbo, čustvenim trpljenjem ali ekonomsko izgubo, ki so jo neposredno povzročila dejanja ali opustitve, ki kršijo kazensko zakonodajo države članice.“

4 Člen 2 Okvirnega sklepa z naslovom „Spoštovanje in priznavanje“ določa:

„1. Vsaka država članica zagotovi, da imajo žrtve resnično in primerno vlogo v njenem kazenskopravnem sistemu. Še naprej si mora prizadevati po svojih najboljših močeh, da zagotovi obravnavo žrtev z ustreznim spoštovanjem posameznikovega osebnega dostojanstva med postopkom in priznava pravice in pravne interese žrtev s posebnim ozirom na kazenski postopek.

2. Vsaka država članica zagotovi, da so žrtve, ki so posebej ranljive, lahko deležne posebne obravnave, ki je glede na okoliščine najprimernejša.“

5 Člen 3 Okvirnega sklepa z naslovom „Zaslišanja in predložitev dokazov“ določa:

„Vsaka država članica varuje [zagotovi] možnost, da se zaslišijo žrtve med postopkom in da predložijo dokaze.

Vsaka država članica sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev, da njeni organi zaslišujejo žrtve samo toliko, kot je potrebno za namen kazenskega postopka.“

6 Člen 8 Okvirnega sklepa z naslovom „Pravica do zaščite“ določa:

„1. Vsaka država članica zagotovi primerno raven zaščite za žrtve in če je potrebno, njihovih družin ali oseb v podobnem položaju, predvsem v zvezi z njihovo varnostjo in zaščito njihove zasebnosti, če pristojni organi sodijo, da obstaja resno tveganje povračilnih ukrepov ali trdni dokazi o resni nameri poseganja v njihovo zasebnost.

2. V ta namen in brez vpliva na odstavek 4 vsaka država članica jamči, da je po potrebi možno sprejeti kot del sodnega postopka primerne ukrepe za zaščito zasebnosti in fotografske podobe žrtev in njihovih družin ali oseb v podobnem položaju.

3. Vsaka država članica nadalje zagotovi, da se je možno izogniti stiku med žrtvami in storilci kaznivega dejanja znotraj prostorov sodišča, razen če kazenski postopek zahteva tak stik. Kjer to ustreza temu namenu, vsaka država članica postopoma zagotovi, da imajo prostori na sodišču posebne čakalnice za žrtve.

4. Vsaka država članica zagotovi, da so tam, kjer je potrebno zaščititi žrtve – predvsem tiste najbolj ranljive – pred posledicami pričanja na javni obravnavi, žrtve s sklepom sodišča lahko upravičene do pričanja na način, ki omogoča doseganje tega cilja s pomočjo sredstva, ki ustreza njenim osnovnim pravnim načelom."

Nacionalna ureditev

7 Člen 392(1a) zakonika o kazenskem postopku (v nadaljevanju: CPP) z naslovom „Preiskava in predhodna obravnava", ki je v knjigi V, določa:

„Državno tožilstvo lahko v postopkih zaradi kaznivih dejanj, navedenih v člen[u] […] 609c […] kazenskega zakonika, tudi na zahtevo žrtve ali osebe, zoper katero poteka preiskava, zahteva, da je mladoletna oseba ali polnoletna žrtev zaslišana kot priča v postopku vnaprejšnjega izvajanja dokazov, tudi v primerih, ki niso navedeni v odstavku 1."

8 Člen 394 CPP določa:

„1. Žrtev lahko od državnega tožilstva zahteva, naj začne postopek vnaprejšnjega izvajanja dokazov.

2. Če državno tožilstvo zahtevi ne ugodi, sprejme obrazloženo odločbo in o njej obvesti žrtev."

9 Člen 398(5a) CPP določa:

„Če so v preiskavah v zvezi z delikti, določenimi v člen[u] […] 609c […] kazenskega zakonika, med osebami, ki jih pridobivanje dokazov zadeva, mladoletniki, sodišče s sklepom, navedenim v odstavku 2, določi kraj, rok in podrobna pravila za vnaprejšnjo izvedbo dokaza, če je to glede na položaj mladoletnika primerno in potrebno. Zato se lahko zaslišanje opravi drugje kot na sodišču, in sicer v morebitnih specializiranih centrih za pomoč ali, če to ni mogoče, na domu osebe, ki jo pridobivanje dokazov zadeva. Pričanja morajo biti v celoti dokumentirana s sredstvi za zvočno ali slikovno snemanje. Če snemalne naprave oziroma tehnično osebje niso na voljo, ima sodnik možnost uporabiti izvedenska mnenja oziroma tehnično svetovanje. Poleg tega se zaslišanje povzame v zapisniku. Posnetki se prepišejo samo na zahtevo strank."

Postopek v glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

10 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je Z vložila tožbo zoper X, ker naj bi ta leta 2007 večkrat spolno zlorabil njuno hčer Y, ki je bila takrat stara pet let, kar je prepovedano s členom 609c v povezavi s členi 81 in naslednjimi kazenskega zakonika.

11 Na podlagi te tožbe je bila začeta preiskava, med katero je mladoletno Y večkrat zaslišalo več različnih izvedencev s področja psihologije in pediatrije. Državno tožilstvo je 8. maja 2008 po izvedbi teh ukrepov predlagalo ustavitev pregona.

12 Ker je Y nasprotovala navedenemu predlogu, je preiskovalni sodnik v skladu z uporabljivimi procesnimi pravili določil obravnavo na nejavni seji, da bi strankam omogočil, da podajo stališča glede utemeljenosti tega predloga in da morebiti predlagajo dodatne preiskave ali nadaljevanje postopka. Y je na navedeni obravnavi državnemu tožilstvu na podlagi člena 394 CPP predlagala, naj jo na obravnavi zasliši kot pričo v okviru postopka vnaprejšnjega izvajanja dokazov, to je v postopku „incidente probatorio".

13 Predložitveno sodišče je po tem, ko je pridobilo soglasje državnega tožilstva o predlogu za začetek postopka vnaprejšnjega izvajanja dokazov, odredilo zaslišanje mladoletne osebe na podlagi posebnih podrobnih pravil v skladu s členom 398(5a) CPP. Mladoletna Y je na tem zaslišanju potrdila, da jo je oče spolno nadlegoval.

14 Corte suprema di cassazione je 27. maja 2010 odločbo predložitvenega sodišča, da se uporabi postopek vnaprejšnjega izvajanja dokazov, razglasilo za nično.

15 Državno tožilstvo je 14. julija 2010 ponovno predlagalo ustavitev pregona, čemur je žrtev nasprotovala.

16 Predložitveno sodišče je razpisalo novo obravnavo na nejavni seji, med katero je mladoletna Y predlagala državnemu tožilstvu, naj ponovno predlaga obravnavo v okviru vnaprejšnjega izvajanja dokazov. Državno tožilstvo se o tem predlogu ni izreklo, pač pa je ponovno predlagalo ustavitev postopka.

17 Ker se je preiskovalni sodnik pri Tribunale di Firenze spraševal o skladnosti postopka, ki se uporablja za mladoletne žrtve na podlagi določb členov 392(1a), 394 in 398 CPP, s členi 2, 3 in 8 Okvirnega sklepa, saj navedeni členi CPP državnega tožilstva ne zavezujejo, da ravna v skladu s predlogom žrtve za začetek postopka za vnaprejšnje

izvajanje dokazov, in žrtvi ne omogočajo vložitve pritožbe pri sodišču v primeru, da državno tožilstvo zavrne navedeni predlog, se je odločil, da prekine odločanje in Sodišču predlaga, naj se izreče o obsegu uporabe navedenih členov Okvirnega sklepa.

Pristojnost Sodišča

18 V skladu s členom 9 Protokola (št. 36) o prehodnih določbah, ki je Priloga k Pogodbi DEU, Okvirni sklep, ki je bil sprejet na podlagi naslova VI Pogodbe EU pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe, obdrži svoj pravni učinek, dokler ni razveljavljen, razglašen za ničnega ali spremenjen zaradi izvajanja Pogodb.

19 Poleg tega člen 10(1) tega protokola določa, da se pristojnosti Sodišča v zvezi z akti Unije na področju policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, ki so bili sprejeti pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe na podlagi naslova VI Pogodbe EU, ne spremenijo, in sicer niti v primeru, ko so bili sprejeti v skladu s členom 35(2) EU. Prehodni ukrep iz člena 10(1) tega protokola v skladu z odstavkom 3 tega člena preneha učinkovati pet let po 1. decembru 2009, to je dnevu začetka veljavnosti Lizbonske pogodbe.

20 Iz obvestila o začetku veljavnosti Amsterdamske pogodbe, objavljenega v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* z dne 1. maja 1999 (UL L 114, str. 56), je razvidno, da je Italijanska republika na podlagi člena 35(2) EU podala izjavo, s katero priznava pristojnost Sodišča za odločanje o veljavnosti in razlagi aktov, navedenih v členu 35 EU, v skladu s podrobnimi pravili iz odstavka 3(b) tega člena.

21 Poleg tega ni sporno, da spada Okvirni sklep, ki temelji na členih 31 EU in 34 EU, med akte, naštete v členu 35(1) EU, o katerih lahko Sodišče predhodno odloča, niti ni sporno, da je treba preiskovalnega sodnika v okviru postopka, kakršen je ta v sporu v glavni stvari, šteti za sodišče države članice v smislu člena 35 EU (glej zlasti sodbo z dne 28. junija 2007 v zadevi Dell'Orto, C-467/05, ZOdl., str. I-5557, točka 35).

22 V teh okoliščinah je treba odgovoriti na postavljeni vprašanji.

Vprašanja za predhodno odločanje

23 Predložitveno sodišče s svojima vprašanjema v bistvu sprašuje, ali je treba člene 2, 3 in 8(4) Okvirnega sklepa razlagati tako, da nasprotujejo nacionalnim določbam, kot so členi 392(1a), 398(5a) in 394 CPP, ki ne določajo obveznosti državnega tožilstva, da od sodišča, ki odloča o sporu, zahteva, naj omogoči, da je posebno ranljiva žrtev zaslišana in priča v skladu s podrobnimi pravili za vnaprejšnje izvajanje dokazov med preiskovalno fazo kazenskega postopka, in ki navedeni žrtvi ne omogočajo vložiti pritožbe pri sodišču zoper odločbo državnega tožilstva, s katero je bila zavrnjena njena zahteva, naj bo zaslišana in naj se ji omogoči pričanje v skladu z navedenimi podrobnimi pravili.

24 V skladu s členom 3 Okvirnega sklepa vsaka država članica zagotovi možnost, da so med postopkom zaslišane vse žrtve in da predložijo dokaze, ter sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev, da njeni organi zaslišujejo žrtve samo toliko, kot je potrebno za namen kazenskega postopka.

25 Člena 2 in 8(4) Okvirnega sklepa zavezujeta vsako državo članico, da si prizadeva, da zagotovi obravnavo vseh žrtev, med drugim z ustreznim spoštovanjem posameznikovega osebnega dostojanstva med postopkom, da zagotovi, da so žrtve, ki so posebej ranljive, lahko deležne posebne obravnave, ki je glede na okoliščine najprimernejša, in da zagotovi, da so tam, kjer je treba zaščititi žrtve – predvsem tiste najbolj ranljive – pred posledicami pričanja na javni obravnavi, žrtve s sklepom sodišča lahko upravičene do pričanja na način, ki omogoča doseganje tega cilja s pomočjo sredstva, ki ustreza temeljnim pravnim načelom države članice.

26 Čeprav v Okvirnem sklepu ni opredeljen pojem ranljivosti žrtve v smislu njegovih členov 2(2) in 8(4), ni sporno, da je lahko mlajši otrok, ki tako kot v postopku v glavni stvari trdi, da ga je oče večkrat spolno zlorabil, predmet take opredelitve – ob upoštevanju predvsem njegove starosti, narave in posledic kaznivih dejanj, katerih žrtev naj bi bil – da bi bil lahko upravičen do posebnega varstva, ki ga zahtevajo zgoraj navedene določbe Okvirnega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 16. junija 2005 v zadevi Pupino, C-105/03, ZOdl., str. I-5285, točka 53).

27 Nobena od treh določb Okvirnega sklepa, ki jih navaja predložitveno sodišče, ne določa konkretnih podrobnih pravil za izvedbo v njih opredeljenih ciljev, ki so predvsem zagotoviti vsem žrtvam obravnavo z „ustreznim spoštovanjem posameznikovega osebnega dostojanstva“, zagotoviti možnost, da „se zaslišijo“ med postopkom, da „predložijo dokaze“ in da so zaslišane „samo toliko, kot je potrebno za namen kazenskega postopka“, zagotoviti „žrtvam, ki so posebej ranljive, […] posebn[o] obravnavo, ki je glede na okoliščine najprimernejša“, in zagotoviti, da so te žrtve, če je to potrebno, zaščitene „pred posledicami pričanja na javni obravnavi“ tako, da so s „sklepom sodišča“ upravičene do „pričanja na način, ki omogoča doseganje tega zadnjenavedenega cilja s pomočjo sredstva, ki ustreza […] osnovnim pravnim načelom [države članice]“ (glej zgoraj navedeno sodbo Pupino, točka 54).

28 Ker določbe Okvirnega sklepa ne vsebujejo natančnejših pojasnil glede na to, da člen 34 EU nacionalnim organom prepušča izbiro oblike in metod, potrebnih za dosego ciljev okvirnih sklepov, je treba ugotoviti, da Okvirni sklep nacionalnim organom daje široko diskrecijsko pravico glede konkretnih podrobnih pravil za uresničevanje ciljev (glej v tem smislu sodbe z dne 9. oktobra 2008 v zadevi Katz, C-404/07, ZOdl., str. I-7607, točka 46; z dne 21. oktobra 2010 v zadevi Eredics in Sápi, C-205/09, ZOdl., str. I-10231, točki 37 in 38, in z dne 15. septembra 2011 v združenih zadevah Gueye in Salmerón Sánchez, C-483/09 in C-1/10, ZOdl., str. I-8263, točke 57, 72 in 74).

29 V skladu z ureditvijo, ki je predmet spora v postopku v glavni stvari, je treba pričanje, opravljeno med preiskavo, načeloma ponoviti na javni obravnavi, zato da v celoti dobi dokazno vrednost. V nekaterih primerih je kljub temu dovoljeno, da se to pričanje opravi samo enkrat med preiskavo, pri čemer ima enako dokazno vrednost, vendar mora biti opravljeno v skladu z drugačnimi podrobnimi pravili, kot veljajo za javno obravnavo (zgoraj navedena sodba Pupino, točka 55).

30 Sodišče je glede na to ureditev presodilo, da uresničevanje ciljev iz zgoraj navedenih določb Okvirnega sklepa zahteva, da lahko nacionalno sodišče za žrtve, ki so posebej ranljive, uporabi poseben postopek, kot je postopek za vnaprejšnje izvajanje dokazov, določen v italijanskem pravu, in posebna podrobna pravila za pričanje, ki so prav tako določena, če je ta postopek glede na položaj žrtev najprimernejši in potreben, da se prepreči izgubljanje dokaznega gradiva, da se ponavljanje zasliševanj zmanjša na najnižjo mogočo raven in da se za navedene žrtve preprečijo škodljive posledice pričanja na javni obravnavi (zgoraj navedena sodba Pupino, točka 56).

31 Kaznivo dejanje iz spora v glavni stvari spada – drugače kot v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Pupino – med kazniva dejanja, za katera se načeloma lahko uporabi navedeni postopek.

32 Vendar predložitveno sodišče meni, da je to, da državno tožilstvo ni zavezano ugoditi predlogu, ki ga poda posebno ranljiva žrtev med fazo preiskave, naj sodniku predlaga izvedbo navedenega postopka in zaslišanja v skladu s posebnimi podrobnimi pravili, ki so prav tako določena, v nasprotju z določbami Okvirnega sklepa. Preiskovalni sodnik v primeru, da državno tožilstvo predlog zavrne ali v primeru, da oseba, ki je predmet preiskave, ne poda takega predloga, ne more začeti navedenega postopka, čeprav ta sodnik sicer lahko naloži državnemu tožilstvu, naj izdela obtožnico za to, da se zoper osumljeno osebo sproži sodni postopek.

33 Kot je bilo ugotovljeno v točkah 27 in 28 te sodbe, nobena od treh določb Okvirnega sklepa, ki jih navaja predložitveno sodišče, ne določa konkretnih podrobnih pravil za izvedbo v njih opredeljenih ciljev. Glede na besedilo teh določb in ob upoštevanju člena 34 EU je treba ugotoviti, da imajo nacionalni organi glede teh podrobnih pravil široko diskrecijsko pravico.

34 Čeprav morajo države članice določiti, kot je bilo poudarjeno zgoraj, posebne ukrepe za žrtve, ki so posebej ranljive, pa to ne pomeni, da imajo te žrtve v vsakem primeru pravico do sistema, kot je sistem vnaprejšnjega izvajanja dokazov med fazo preiskave, da bi se uresničili cilji Okvirnega sklepa.

35 Člen 8(4) Okvirnega sklepa države članice zavezuje, da zlasti zagotovijo, da so tam, kjer je treba zaščititi žrtve – predvsem tiste najbolj ranljive – „pred posledicami pričanja na javni obravnavi“, žrtve „s sklepom sodišča lahko upravičene do pričanja na način, ki omogoča doseganje tega cilja“, in sicer „s pomočjo sredstva, ki ustreza njihovim osnovnim pravnim načelom“.

36 Vendar kot je v točkah od 53 do 58 sklepnih predlogov poudaril generalni pravobranilec, diskrecijska pravica, ki jo imajo države članice pri uresničevanju tega cilja, ni prekoračena z nacionalno zakonodajo, ki v pravnem sistemu, kot je ta v sporu v glavni stvari, določa postopek, na podlagi katerega se državno tožilstvo odloči, ali je treba ugoditi predlogu žrtve, da naj se začne postopek, kot je postopek vnaprejšnjega izvajanja dokazov.

37 Poleg tega da je v uvodni izjavi 9 Okvirnega sklepa navedeno, da ta sklep državam članicam ne nalaga obveznosti zagotoviti enako obravnavo žrtev, kot so je deležne stranke v postopku (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Gueye in Salmerón Sánchez, točka 53), je okoliščino, da je v italijanskem kazenskopravnem sistemu naloga državnega tožilstva, da odloči, ali bo pristojnemu sodniku predložilo zahtevo žrtve, da med fazo preiskave začne postopek vnaprejšnjega izvajanja dokazov, ki je izjema od načela, da se dokazi pridobijo med kontradiktorno razpravo, mogoče šteti za del logike sistema, v katerem je sodni organ, ki vloži obtožnico, državno tožilstvo.

38 Iz zgoraj navedenega je razvidno, prvič, da nacionalne določbe iz spora v glavni stvari izhajajo iz temeljnih načel kazenskopravnega sistema zadevne države članice, ki jih je treba spoštovati v skladu s členom 8(4) Okvirnega sklepa. Drugič, pri presoji zahteve stranke, da se uporabi postopek vnaprejšnjega izvajanja dokazov, je treba upoštevati to, da se mora Okvirni sklep razlagati tako, da so spoštovane temeljne pravice. V teh okoliščinah morajo nacionalni organi v vsakem primeru zagotoviti, da se tak postopek ne uporablja tako, da bi bil kazenski postopek – gledano v celoti – nepravičen v smislu zgoraj navedenih določb.

39 Čeprav v italijanskem sodnem sistemu preiskovalni sodnik lahko naloži državnemu tožilstvu, naj vloži obtožnico v zadevi, kljub temu, da ta želi ustaviti pregon, se zdi očitno, da lahko v takem primeru državno tožilstvo še vedno vloži – če je to potrebno,

celo pri sodniku, ki odloča o nadaljevanju postopka – predlog za začetek postopka, kot je postopek vnaprejšnjega izvajanja dokazov.

40 Poleg tega, kot je pojasnila italijanska vlada glede razprav pri sodišču, ki je pristojno v primeru, da se zoper obtoženca prične sojenje, je varstvo žrtve zagotovljeno z različnimi določbami CPP, ki med drugim omogočajo izključitev javnosti in uporabo podrobnih pravil iz člena 398(5a) CPP, natančneje, podrobnih pravil, za katera predložitveno sodišče želi, da bi bila uporabljena v fazi preiskave.

41 Ugotovitve iz točke 36 tega sklepa ne omaje niti okoliščina, da odločba državnega tožilstva o zavrnitvi, ki mora biti obrazložena, ne more biti predmet sodnega nadzora, ker je taka okoliščina posledica sistema, v katerem lahko obtožnico načeloma vloži le državno tožilstvo.

42 Sodišče je razsodilo (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Gueye in Salmerón Sánchez, točki 58 in 59), da iz členov 3(1) in 2(1) Okvirnega sklepa med drugim izhaja, da lahko žrtev v kazenskem postopku poda izjavo in da je to izjavo mogoče upoštevati kot dokaz. Da se zagotovi, da se žrtev lahko dejansko učinkovito udeleži kazenskega postopka, ji mora njena pravica do zaslišanja poleg možnosti, da objektivno opiše potek dejanskega stanja, dajati tudi možnost, da izrazi svoje mnenje.

43 Vendar niti določbe Okvirnega sklepa niti člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (glej v zvezi s členom 6 Evropske Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki je bila podpisana v Rimu 4. novembra 1950 zlasti sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 29. marca 2001 v zadevi Asociación de

Víctimas del Terrorismo proti Španiji) žrtvi kaznivega dejanja ne zagotavljajo pravice zahtevati uvedbo kazenskega pregona proti tretjim, da bi dosegla njihovo obsodbo.

44 Glede na vse zgornje ugotovitve je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba člene 2, 3 in 8(4) Okvirnega sklepa razlagati tako, da ne nasprotujejo nacionalnim določbam, kot so členi 392(1a), 398(5a) in 394 CPP, ki ne določajo obveznosti državnega tožilstva, da od sodišča, ki odloča o sporu, zahteva, naj omogoči, da je posebno ranljiva žrtev zaslišana in priča v skladu s podrobnimi pravili za vnaprejšnje izvajanje dokazov med preiskovalno fazo kazenskega postopka, in ki navedeni žrtvi ne omogočajo vložiti pritožbe pri sodišču zoper odločbo državnega tožilstva, s katero je bila zavrnjena njena zahteva, naj bo zaslišana in naj se ji omogoči pričanje v skladu z navedenimi podrobnimi pravili.

Stroški

45 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člene 2, 3 in 8(4) Okvirnega sklepa Sveta z dne 15. marca 2001 o položaju žrtev v kazenskem postopku (2001/220/PNZ) je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo nacionalnim določbam, kot so členi 392(1a), 398(5a) in 394 zakonika

o kazenskem postopku, ki ne določajo obveznosti državnega tožilstva, da od sodišča, ki odloča o sporu, zahteva, naj omogoči, da je posebno ranljiva žrtev zaslišana in priča v skladu s podrobnimi pravili za vnaprejšnje izvajanje dokazov med preiskovalno fazo kazenskega postopka, in ki navedeni žrtvi ne omogočajo vložiti pritožbe pri sodišču zoper odločbo državnega tožilstva, s katero je bila zavrnjena njena zahteva, naj bo zaslišana in naj se ji omogoči pričanje v skladu z navedenimi podrobnimi pravili.

Podpisi